

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Ivo Pospíšila a Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **KOVÁŘ plus s.r.o.**, se sídlem Podolí 63, zast. JUDr. Vítem Buršou, advokátem se sídlem Březolupy 591, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2025, č. j. 342152/25/3309-50523-703696, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 2. 2026, č. j. 62 Af 15/2025-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Tato věc se týká žádosti o prominutí úroku z posečkané částky podle § 259b zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Žalobkyně požádala žalovaného o prominutí tohoto úroku vzniklého v souvislosti s úhradou daně z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období od prosince 2014 do prosince 2015. Daň jí správce daně doměřil na základě daňové kontroly, neboť dospěl k závěru, že se účastnila podvodu na DPH. Žalovaný žádost zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila u Krajského soudu v Brně, který žalobu zamítl. Stejně jako žalovaný vycházel z usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 1. 2021, č. j. 1 Afs 236/2019-83, č. 4141/2021 Sb. NSS. Ačkoli se toto usnesení týkalo prominutí penále, krajský soud shledal jeho závěry použitelnými i v nynější věci. Uvedl, že správce daně má prostor pro správní uvážení a s ohledem na povahu, intenzitu či další okolnosti jednání, které souvisí se vznikem daňové povinnosti, s úhradou daně a s prodlením (dále též „zdrojové jednání“), nemusí příslušenství daně prominout.

Žalobkyně se vědomě podílela na obchodech zasažených podvodem. Smyslem prominutí úroku z posečkané částky je zabránit sankcionování daňového subjektu, jenž se do prodlení s úhradou daně dostal v důsledku ospravedlnitelných okolností. Žalobkyně však neuvedla žádné okolnosti vztahující se k doměření daně, pro které by bylo nespravedlivé požadovat po ní úhradu úroku z posečkané částky. Ten na rozdíl od penále nepředstavuje sankci, ale cenu peněz v čase. Délka daňové kontroly a navazujících soudních řízení byla důsledkem předchozího jednání žalobkyně.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v kasační stížnosti namítla nesprávný výklad § 259b daňového řádu. Podmínku podle § 259b odst. 1 považuje za splněnou; žalovaný se však nezabýval ospravedlnitelným důvodem prodlení podle odst. 2 téhož ustanovení ani kritérii podle § 259c daňového řádu. Žalovaný i krajský soud se soustředili jen na jednání týkající se podvodu na DPH, ačkoli stěžovatelce současně vytkli, že neuvedla zákonné důvody a dostatečné žalobní námitky.

[4] Podle stěžovatelky nelze usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 236/2019-83 bez dalšího vztáhnout na prominutí úroku podle § 259b daňového řádu, neboť se týká prominutí penále podle § 259a téhož zákona. Penále má sankční povahu a § 259a daňového řádu výslovně umožňuje zohlednit součinnost daňového subjektu při doměření daně. Úrok z posečkané částky je však důsledkem opožděné úhrady daně; správní uvážení podle § 259b odst. 2 se proto má týkat důvodů prodlení s úhradou daně.

[5] Stěžovatelka dále zpochybňuje závěr o svém vědomém zapojení do daňového podvodu. Ten nemá oporu v provedených důkazech, neboť vychází jen z daňového řízení a odporuje výsledku trestního řízení. Přestože obě řízení sledují odlišné cíle, otázka vědomého, tedy úmyslného zapojení je jim společná.

[6] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem, že neuvedla okolnosti vzniku prodlení. Ty popsala již v žádosti o prominutí úroku; žalovaný je považoval za známé a nesporné. Doměřenou daň nemohla včas uhradit kvůli její výši, což vedlo k posečkání a následně ke vzniku úroku.

[7] Napadený rozsudek považuje stěžovatelka za nepřezkoumatelný. Krajský soud se podle ní nevypořádal s ospravedlnitelným důvodem prodlení podle § 259b odst. 2 daňového řádu a odkázal na nedostatečnost žalobních námitek. Nezabýval se ani tím, zda samotné hodnocení tzv. zdrojového jednání může odůvodnit nevyhovění žádosti. Stěžovatelka přitom uváděla, že doměření daně považovala za nesprávné a že výše úroku po většinu doby neodpovídala ceně peněz v čase.

[8] Stěžovatelka také namítá porušení § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Žaloba podle ní dostatečně vymezila rozsah soudního přezkumu a krajský soud měl její argumentaci věcně posoudit i s přihlédnutím k obsahu žádosti. Písařskou chybu v žalobě, kde byl uveden § 259a namísto § 259b daňového řádu, označila za zjevnou. Odkaz na § 259a daňového řádu použila jen k polemice s použitím tehdy účinného metodického pokynu Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-67

pokračování

k promíjení příslušenství daně ze dne 13. 2. 2025, č. j. 77501/24/7700-50128-711513 (dále jen „pokyn GFŘ“), na prominutí úroku z posečkané částky.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem, zejména s jeho body 18-20. Uvádí, že postupoval v souladu s jednotnou praxí vymezenou pokynem GFŘ a usnesením č. j. 1 Afs 236/2019-83. Stěžovatelčina tvrzení jsou nedostatečná. Závěry krajského soudu jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (NSS).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[11] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost představuje vadu, která brání zjistit, z jakých skutkových a právních úvah soud vycházel; nelze ji tedy ztotožňovat s jednotlivými dílčími nedostatky odůvodnění nebo s pouhým nesouhlasem účastníka s právním názorem soudu. Krajský soud musí zejména srozumitelně vysvětlit, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci, na níž účastník řízení založil své žalobní námitky (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Napadený rozsudek těmto požadavkům dostál, a to i pokud jde o konkrétní výhrady stěžovatelky shrnuté výše v bodě [7]. NSS tedy přistoupil k posouzení ostatních kasačních námitek.

[12] Stěžovatelka požádala žalovaného o prominutí úroku z posečkané částky, který činil celkem 18 425 899 Kč. Povinnost k jeho úhradě se vázala k DPH doměřené stěžovatelce na základě daňové kontroly třinácti dodatečnými platebními výměry za zdaňovací období od prosince 2014 do prosince 2015. Stěžovatelčina odvolání Odvolací finanční ředitelství zamítlo a pouze změnilo údaje o splatnosti daně. V řízení před krajským soudem nebyla stěžovatelka úspěšná a i její kasační stížnost NSS zamítl rozsudkem ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Afs 275/2022-101. V něm přitakal závěrům daňových orgánů a krajského soudu, podle nichž se stěžovatelka účastnila transakcí zasažených podvodem na DPH, o kterém věděla (u přijatých zdanitelných plnění), resp. vědět mohla a měla (u uskutečněných zdanitelných plnění). Ústavní stížnost proti rozsudku NSS odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 17. 4. 2024, sp. zn. I. ÚS 916/24.

[13] Podle § 259b odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt *oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl.*

[14] Podle § 259b odst. 2 daňového řádu *správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.*

[15] Podle § 259b odst. 3 daňového řádu *při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.*

[16] Podle § 259c odst. 1 daňového řádu *při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem.*

[17] Podle § 259c odst. 2 daňového řádu *prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.*

[18] Podle § 259c odst. 3 daňového řádu *pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila.*

[19] Z § 259b odst. 1 daňového řádu plynou formální předpoklady pro prominutí úroku. Jsou jimi (i) podání žádosti o prominutí a (ii) úhrada daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. Smyslem prominutí úroku podle § 259b daňového řádu je zabránit tomu, aby byl sankcionován daňový subjekt, jenž se do prodlení s úhradou daně dostal vlivem ospravedlnitelných skutečností (rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2024, č. j. 3 Afs 71/2022-38, bod 16). Ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu upravuje materiální kritérium, na jehož základě správce daně o žádosti rozhodne, a kombinuje neurčitý právní pojem se správním uvážením. Podle důvodové zprávy k novele provedené zákonem č. 267/2014 Sb. (dále jen „důvodová zpráva“) má jít o výjimečný, z lidského hlediska omluvitelný případ. Prominutí naopak nemá svědčit subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či úmyslného jednání.

[20] Na prominutí úroku podle § 259b daňového řádu není právní nárok ani při splnění zákonných předpokladů. Samo naplnění neurčitého právního pojmu *důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit*, proto nezakládá povinnost správce daně úrok automaticky prominout; o prominutí rozhoduje ve sféře správního uvážení (rozsudky NSS ze dne 27. 10. 2023, č. j. 4 Afs 395/2021-37, a ze dne 16. 11. 2023, č. j. 9 Afs 38/2022-31). Při úvaze o rozsahu prominutí správce daně zohlední ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládající tvrdost uplatněného úroku (§ 259b odst. 3 daňového řádu). Při posouzení žádosti dále přihlédne k četnosti porušování povinností při správě daní daňovým subjektem (§ 259c odst. 1 daňového řádu).

[21] Na zákonné vymezení navazuje v době vydání napadeného rozhodnutí účinný pokyn GFŘ, z něhož vyšel žalovaný. Podle něj je správce daně oprávněn v rámci své správní úvahy zohlednit také povahu, intenzitu nebo jiné okolnosti zdrojového jednání, které bylo skutkovým a právním základem vzniku příslušenství daně. Dospěje-li správce daně k závěru, že tyto okolnosti vylučují prominutí úroku, žádost zamítne, a to i tehdy, je-li toto porušení z hlediska podmínek podle § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu irelevantní. Takovými okolnostmi mohou být například zneužití práva, daňové zastírání či vědomá účast na daňovém podvodu. Pokyn GFŘ v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného

pokračování

senátu č. j. 1 Afs 236/2019-83, z něhož vyšli i žalovaný a krajský soud. Toto usnesení se týká prominutí penále podle § 259a daňového řádu.

[22] Stěžovatelka namítá, že závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 236/2019-83 nelze bez dalšího vztáhnout na prominutí úroku z posečkané částky podle § 259b daňového řádu. Týkalo se totiž prominutí penále podle § 259a daňového řádu, v jehož rámci zákon výslovně stanoví posouzení rozsahu součinnosti daňového subjektu. Oproti tomu § 259b daňového řádu váže prominutí úroku na existenci ospravedlnitelného důvodu prodlení.

[23] NSS této námitce nepřisvědčil. Odlišnosti úpravy prominutí penále a prominutí úroku z posečkané částky samy o sobě nevylučují použitelnost závěrů rozšířeného senátu. Rozhodné je, že ani § 259a, ani § 259b daňového řádu nezakládají při splnění zákonných podmínek nárok na prominutí příslušenství daně, a to ani zčásti. V obou případech zákon svěřuje správci daně správní uvážení, zda příslušenství promine a v jakém rozsahu. Možnost prominout úrok až do plné výše na tom nic nemění. Tento závěr potvrzuje i rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2026, č. j. 22 Afs 132/2025-50, který se týká prominutí úroku z prodlení podle § 259b daňového řádu.

[24] Rozšířený senát navíc svůj závěr nezaložil na specifickém kritériu součinnosti podle § 259a odst. 2 daňového řádu, nýbrž na povaze institutu prominutí. Zdůraznil, že správce daně při správním uvážení není omezen jen zákonem výslovně vyjmenovanými hledisky, ale musí zohlednit též další relevantní okolnosti konkrétní věci. Mezi ně patří i povaha, intenzita a ostatní okolnosti jednání. Jiný výklad by mohl vést k tomu, že by příslušenství muselo být alespoň zčásti prominuto i tehdy, vychází-li ze zvlášť závažného porušení daňových předpisů, případně z jednání hraničícího s trestnou činností (body 35 až 38, 42, 43 a 48 usnesení č. j. 1 Afs 236/2019-83).

[25] Použitelná je rovněž úvaha rozšířeného senátu o vztahu zdrojového jednání a § 259c odst. 2 daňového řádu. Tříletý časový test se uplatní pouze při posouzení zákonné překážky prominutí podle tohoto ustanovení. Tzv. zdrojové jednání však nelze hodnotit výlučně v tomto rámci; jinak by se totožná porušení povinností posuzovala rozdílně pouze podle toho, zda mezi nimi a rozhodnutím o žádosti uplynulo např. o několik dnů více či méně než tři roky. Povahu a závažnost tohoto jednání je proto třeba zohlednit v rámci správního uvážení. Jelikož je § 259c daňového řádu společným ustanovením pro prominutí penále i úroků, není důvod, aby se uvedené závěry neuplatnily také pro rozhodování podle § 259b daňového řádu (zejména body 44 až 47 a 69 usnesení č. j. 1 Afs 236/2019-83).

[26] Stěžovatelka svou žádost o prominutí úroku z posečkané částky odůvodnila více okolnostmi. Poukázala zejména na délku řízení a na svou tvrzenou neúčast na daňovém podvodu. Dále uvedla, že jí správce daně povolil posečkání úhrady daně a že vyměřenou i doměřenou daň uhradila přibližně do dvou let od její vymahatelnosti. Tvrdila rovněž, že postupy správce daně negativně ovlivnily její činnost a schopnost splácet. Poukazovala také na likvidační dopad úroku, úhradu významné části penále, tvrzenou nepřiměřenost výše úroků a skutečnost, že neukončila činnost, což by fakticky znemožnilo výběr daně.

[27] NSS konstatuje, že v projednávané věci byla splněna podmínka podle § 259b odst. 1 daňového řádu spočívající v úhradě daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. Tato

skutečnost není mezi účastníky sporná. Žalovaný však v rámci správního uvážení podle § 259b odst. 2 daňového řádu vyhodnotil jednání týkající se podvodu na DPH tak, že s ohledem na jeho povahu a intenzitu nelze stěžovatelce úrok prominout v žádném rozsahu. Uvedl, že její jednání nelze hodnotit jako zřejmý omyl či nesprávný výklad hmotného daňového práva, nýbrž jako vědomé zapojení do předem organizovaných řetězců vytvořených za účelem snížení daňové povinnosti. Tento samostatný důvod zamítnutí žádosti považoval žalovaný za dostačující; další okolnosti uplatněné stěžovatelkou, včetně těch, které se vztahovaly k ospravedlnitelnosti důvodu prodlení a k rozsahu případného prominutí (§ 259b odst. 2 a 3 a § 259c odst. 1 daňového řádu), proto již neposuzoval.

[28] Stěžovatelka namítá, že žalovaný ani krajský soud neposoudili důvody jejího prodlení, ačkoli ty představují základní kritérium pro rozhodnutí o žádosti podle § 259b daňového řádu. Krajskému soudu dále vytýká porušení § 75 odst. 1 s. ř. s.

[29] NSS této námitce nepřisvědčil. Ačkoli stěžovatelka formálně odkazuje na § 75 odst. 1 s. ř. s., její argumentace se ve skutečnosti týká rozsahu přezkumu v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 téhož zákona. Krajský soud podle NSS rozsah žaloby nevyložil nepřiměřeně restriktivně. Odkaz stěžovatelky na § 259a daňového řádu posoudil podle jeho obsahu jako nesouhlas s tím, že žalovaný při rozhodování vycházel především z jednání stěžovatelky týkajícího se podvodu na DPH. S touto argumentací se věcně vypořádal v bodech 17-19 napadeného rozsudku. Skutečnost, že stěžovatelka v žalobě nesprávně označila § 259a namísto § 259b daňového řádu, proto nemohla mít vliv na rozsah soudního přezkumu.

[30] Krajský soud nebyl povinen opětovně posoudit stěžovatelčinu žádost o prominutí úroku a nahradit správní uvážení žalovaného vlastním hodnocením. Jeho úkolem bylo ověřit, zda žalovaný vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a při správním uvážení nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS).

[31] Krajský soud tomuto požadavku dostál. Z jeho rozsudku je zřejmé, že považoval za rozhodné zdrojové jednání stěžovatelky, jehož povahu, intenzitu a další okolnosti žalovaný v rámci správního uvážení posoudil. Ospravedlnitelným důvodem ve smyslu § 259b daňového řádu může být pouze důvod, který vedl ke vzniku prodlení. Stěžovatelka přitom v žádosti svou účast na daňovém podvodu odmítla jen obecně. Krajský soud proto nepochybil, pokud přisvědčil žalovanému, že závadnost zdrojového jednání v posuzovaném případě vylučuje prominutí úroku. Tento závěr je v souladu s právním názorem rozšířeného senátu vysloveným v usnesení č. j. 1 Afs 236/2019-83, jehož závěry jsou, jak NSS vysvětlil výše, na projednávanou věc použitelné.

[32] Kasační soud se dále zabýval námitkou směřující proti závěru krajského soudu, podle něhož měla stěžovatelka v žádosti o prominutí úroku uvést konkrétní individuální okolnosti vztahující se k příčině prodlení s úhradou daně, z nichž by plynulo, proč by bylo namíste úrok z posečkané částky prominout. Stěžovatelka namítá, že o posečkání žádala proto, že nesouhlasila se závěry správce daně ohledně své účasti na daňovém podvodu. Tento argument podle ní nebylo nutné dále rozvádět, neboť námitky proti doměření daně uplatnila v řadě podání v souvisejícím řízení, jež žalovaný znal z úřední činnosti.

pokračování

[33] NSS se s tímto názorem neztotožnil. Lze totiž jen stěží předpokládat, že tatáž argumentace proti doměření daně, na jejímž základě správce daně v doměřovací fázi řízení dospěl k závěru, že se stěžovatelka vědomě zapojila do podvodného jednání, bude současně ospravedlnitelným důvodem pro vyhovění žádosti o prominutí úroku. Právě proto krajský soud v bodech 19 a 20 napadeného rozsudku poukázal na vhodnost postupu, při němž žadatel o prominutí úroku v žádosti zdůrazní okolnosti, v nichž spatřuje důvody ospravedlňující vznik prodlení. Ty totiž správci daně nemusí být zřejmé.

[34] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud přehlédl obsah její žádosti, v níž měl být požadovaný „příběh“ popsán zejména v bodech II až IV. Ani této námitce NSS nepřisvědčil. Krajský soud správně zdůraznil, že délka daňové kontroly a navazujících soudních řízení nepředstavuje příčinu prodlení s úhradou daně, ale důsledek předchozího jednání stěžovatelky v obchodech zasažených podvodným jednáním. Převážná část žádosti se přitom týkala délky řízení; stěžovatelka svou neúčast na daňovém podvodu tvrdila pouze obecně, což samo o sobě nemohlo založit ospravedlnitelný důvod prodlení.

[35] Krajský soud vysvětlil, že daňový subjekt má již v žádosti o prominutí úroku popsat a případně doložit individuální okolnosti vztahující se k příčině prodlení s úhradou daně. Jde-li o doměření daně v souvislosti s účastí na daňovém podvodu, je třeba v žádosti s přihlédnutím ke konkrétní povaze, intenzitě a dalším okolnostem zdrojového jednání vysvětlit, proč by přesto bylo namíste úrok prominout. Stěžovatelčino obecné odmítnutí účasti na podvodu tento požadavek nesplňovalo. Krajský soud proto shledal jako správný postup žalovaného, který s ohledem na povahu a intenzitu zdrojového jednání úrok z posečkané částky neprominul a ostatní okolnosti uváděné stěžovatelkou dále nehodnotil. NSS se s tímto posouzením ztotožnil.

[36] Poukaz stěžovatelky na její součinnost v průběhu daňové kontroly sám o sobě nemůže uvedený závěr zvrátit. Součinnost daňového subjektu je výslovným zákonným kritériem pro prominutí penále podle § 259a daňového řádu, nikoli pro prominutí úroku z posečkané částky podle § 259b daňového řádu. Penále představuje sankci, zatímco úrok z posečkané částky vyjadřuje cenu peněz v čase. Krajský soud proto nepochybil, pokud stěžovatelčinu součinnost nepovažoval za rozhodné hledisko při posouzení její žádosti.

[37] Lze shrnout, že povaha, intenzita a okolnosti zdrojového jednání stěžovatelky vylučovaly prominutí úroku. Za této situace se žalovaný nemusel zabývat ostatními tvrzenými okolnostmi. Výše doměřené daně a penále ani postup správce daně v daňovém řízení nemohou v projednávané věci tento závěr zvrátit, neboť přímo souvisejí se stěžovatelčíným zapojením do podvodného řetězce. Ekonomické a sociální poměry daňového subjektu mohou být významné až při určení rozsahu prominutí podle § 259b odst. 3 daňového řádu. Tato úvaha však není namíste v případě, kdy se správce daně rozhodne – jako v projednávané věci – úrok neprominout.

[38] NSS neshledal důvodnou ani námitku, že krajský soud nekriticky převzal závěry správce daně o účasti stěžovatelky na podvodu na DPH. Tyto závěry vycházejí ze správního spisu, stěžovatelka je v žalobě konkrétně nezpochybnila a potvrdil je též rozsudek NSS

ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Afs 275/2022-101. Z uvedeného vyplývá, že se nejedná pouze o nepodložené spekulace.

[39] Na přijatých závěrech nic nemění ani skutečnost, že úmyslné zapojení stěžovatelky do podvodného řetězce nebylo prokázáno v trestním řízení. Daňové a trestní řízení sledují odlišné cíle a řídí se odlišnými pravidly dokazování; jejich výsledky proto nemusí být shodné. Trestní odpovědnost za trestný čin zkrácení daně podle § 240 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, předpokládá úmyslné zavinění. V trestním řízení musí být vina prokázána bez důvodných pochybností a obviněný není povinen prokazovat svou nevinu. V daňovém řízení nese daňový subjekt důkazní břemeno ohledně svých tvrzení. Prokáže-li správce daně skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost nebo úplnost předložených důkazních prostředků, přechází na daňový subjekt povinnost prokázat soulad jeho tvrzení se skutečností (rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2018, č. j. 1 Afs 220/2017-28).

[40] Správce daně musí prokázat existenci daňového podvodu a objektivní okolnosti svědčící o tom, že daňový subjekt o podvodu věděl nebo vědět měl a mohl. Nemusí však postavit najisto, u kterého konkrétního článku řetězce vznikla chybějící daň ani úplnou strukturu podvodného řetězce (rozsudky NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 130/2014-60, č. 3275/2015 Sb. NSS, a ze dne 18. 5. 2023, č. j. 8 Afs 201/2021-74, č. 4491/2023 Sb. NSS). V posuzované věci správce daně a následně soudy uzavřely, že stěžovatelka u plnění na vstupu o podvodu věděla, zatímco u plnění na výstupu o něm vědět měla a mohla. Stěžovatelka v žádosti, žalobě ani kasační stížnosti neuvedla konkrétní okolnosti nebo závěry z trestního řízení, které by tyto závěry zpochybňovaly, ani nenavrhla odpovídající důkazy. Samotná skutečnost, že trestní řízení neskončilo odsouzením stěžovatelky, proto nemůže závěry daňových orgánů vyvrátit.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] NSS ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[42] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2026

Sylva Šiškeová
předsedkyně
senátu